

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Čínská
medicína
ve službách
vrahů

Případy soudce Ti. Čínská medicína ve službách vrahů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand
Případy soudce Ti.
Čínská medicína ve službách vrahů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Čínská medicína
ve službách vrahů

Frédéric Lenormand

*Případy
soudce Ti*

Čínská medicína
ve službách vrahů

*Pro Marii-Gisèle Lebrette, stejně vzdělanou jako
dnešní lékaři, stejně moudrou jako někdejší Číňané.*

HLAVNÍ POSTAVY

Cou Chao-tchien, hlavní tajemník Kancléřství

Wej Sia-čching, soudce

Čoi Ki-mun, lékař korejského původu

A Čcheng řečený Svrchovaná učenost,

odborník na diagnózy

Tu C'-čchun, ředitel Velkého lékařského sboru

Čchen Lin, hlavní lékař péče o tělo

Li Fu-jen, baron z Pchao-tching

Chua Jen, akupunkturista

Cchaj Jung, specialista na pohlavní choroby

Tento případ soudce Ti se odehrává v Čchang-anu, hlavním městě Tchangů, koncem roku 677 našeho letopočtu. Ti Žen-ci, stár čtyřicet sedm let, právě úspěšně uzavřel vyšetřování v kuchyních Zakázaného města.

Velký lékařský sbor, o nějž se zde jedná, skutečně existoval. Stejně tak Sun S'-miao, stále Číňany považovaný za jednoho z otců jejich tradiční medicíny.

I

*Mandarín Ti zakouší tíhu neúnosného štěstí;
vyřeší případ seslaný shůry.*

Ti se časně ráno probudil ve svém krásném domě, kde se od té doby, co se stal významným státním úředníkem, mohl pro něj každý přetrhnout. Přišly ho pozdravit jeho tři manželky, všechny klidné a přívětivé v šatech z hedvábí. Jejich nový způsob života jim dokonale vyhovoval. Zabývaly se jen uměním a ušlechtilými záležitostmi, stýkaly se s urozenými dámami z hlavního města, s velkým předstihem plánovaly pro své děti skvělá manželství a užívaly si nepřeborných zábav, které město na vrcholu svého lesku nabízelo. Ujistily se, že měl příjemnou noc, popřály mu vynikající den a zanechaly ho v péči nových sloužících – ani nevěděl, kolik jich mají. Přinesli mu výbornou snídani a potom nastoupili jeho holič, kadeřník, krejčí a obuvník, kteří si předsevzali dodat mu vzhled odpovídající tak významné osobnosti.

Nasedl do pohodlného palankýnu s osmi nosiči, ozdobeného znaky svého úřadu. Tepny široké jako řeky přetínaly v pravém úhlu ulice druhé třídy, což vytvářelo dokonalejší čtverec ohraničený mohutnými městskými hradbami. Když se jeho ekvipáž přiblížila, strážní otevřeli dokořán bránu Purpurového ptáka, za níž se rozkládal areál ministerstev. Koutkem oka viděl, jak si hlavní vrátný zaznamenává jeho příchod pro jednu ze svých zpráv, o nichž jste mohli jen těžko předpokládat, že by je někdo četl.

Skvělé uzavření jeho vyšetřování v císařských kuchyních mu vyneslo urychlený postup. Nové postavení v *kung-pu** z něj udělalo mandarína třetího stupně, druhé třídy. Dohlížel teď na spravování lesů na celém území země. Byla to zásadní úloha, neboť dřevo bylo nezbytným prostředkem pro stavitelství a pro stavbu lodí.

Pavilon veřejných prací byla nádherná třípatrová budova ozdobená sochami a standartami. Jeho pomocní tajemníci, přepisovači a úředníci všeho druhu se tlačili, aby ho s mnoha poklonami přivítali. Všechen ten svět sám pro sebe ho doprovázel do jeho skvostné kanceláře Odboru vodního a lesního hospodářství, kde ho nechali v klidu přemítat o rozhodnutích, která bylo záhodno učinit pro blaho věčné říše.

Za písaři připravenými zachytit každé jeho slůvko, za otroky v šedých livrejích, za důstojníky v zářné zbroji, za zchytralými zřízenci s bezvadným vystupováním se za-

* Jedno ze šesti ministerstev ústřední správy Tchangů.

vřel palisandrový panel. Ti bloudil očima po vzácných nefritových předmětech a vkusných rytinách zdobících rozlehlou místnost s táflováním z červeného dřeva. Po otevřeném oknem bylo vidět větvoví trpasličích třešní na vnitřním dvoře. V listí vesele pípali ptáčekové. Všechno to bylo půvabné, rozkošné, úžasné.

„To jsem ale nešťastný!“ zakvílel a sklonil hlavu do dlaní.

Když zvedl nos, dala se v jeho tváři číst hluboká sklíčenost. Kdyby byl věděl, že se jeho kariéra v hlavním městě bude vyvíjet takto, byl by se přidal k vojskům, která posílali do vzdálených stepí vysvětlovat nepokořitelným kočovnickým národům velikost čínské kultury. Ti Žen-ci trpěl tou nejhorší nemocí, která může postihnout tak bystrou inteligenci, jako byla ta jeho: nudou. Jakmile ráno ve svém paláci otevřel oči, zmocňovala se ho nezměrná omrzlost. Sledovala ho až do sídla centrální moci a po celý jeho den císařského hodnostáře mu činila život nesnesitelným. Už dokonce uvažoval, jakého strašného přešlapu by se mohl dopustit, aby upadl v nemilost a byl znovu poslán do svých milovaných provincií plných raubířů bez kouska svědomí a nebezpečných zločinců.

Z chmurných úvah ho vytrhlo zaškrábání na dveře. Vstoupila služebná s táčem, na němž byla keramická miska a sladěná čajová konvice. Když před ním rozkládala čajový servis, nevěnoval jí pozornost, až najednou jedna maličkost náhle změnila průběh jeho rána. Popotáhla. Prohlížel si ji černýma očima, z nichž zářilo vzrušení, které myslel, že už nikdy nezakusí. Měla zarudlé oči. Byl

si jist, že ta žena plakala, možná dokonce v chodbě vedoucí k jeho pracovně. Jako by se mu v hlavě rozsvítily myriáda zářících lampiónů.

„Cítím... vůni...“ zamumlal a upíral na ni pronikavý pohled.

„Váš čaj voní po chryzantémách, pane,“ řekla služebná hrobovým hlasem.

„Ne. Já cítím sladkou vůni intrik a záhad.“

I když byla vystrašená, podařilo se mu z ní dostat, co ji trápí. Podezřívala svého manžela, zaměstnaného jako skladník u vstupu do Zakázaného města, že ji chce zapudit a přivést si mladší družku. Našla pro to zjevná znamení: utrácel všechny jejich peníze a neřekl jí za co, už jí nevěnoval ani čas, ani pozornost, každý večer se vracel domů pozdě a odmítal se účastnit rodinných setkání u stolu, která pořádali jeho tchánové.

Indicie se samy od sebe seskupily do obrazu, který viděl jedině Ti. Kdyby měl skladník nějaký vztah, manželka by z něj cítila cizí vůni, zaznamenala by u něj snahu se líbit nebo něco na ten způsob. V duchu spatřil úplně nové obchodní oznámení nedaleko Zakázaného města a toho chlapíka v šatech skladníka, který se zdál být spokojený sám se sebou; mluvil s nosiči před palankýny svítícími novotou.

„Manžel tě nepodvádí. Investoval do obchodu s nájemnými židlemi a ještě se neodvážil ti o tom říci kvůli tvé rodině, která ho vždycky považovala za budižkničemu.“

Služebná se na něj zahleděla se stejným úžasem, jako kdyby jí nějaký bonz oznámil, že její skromný příbytek

brzy navštíví Buddha. Na mandarína měl ten projev ještě zjevnější účinek. Před užaslými zraky služebné se mu vyhladily vrásky na tváři, až si říkala, zda pracuje pro zastupujícího ministra veřejných prací, nebo pro mága nadaného jasnozřivostí. Ti se nadechl tak zhluboka, jako kdyby se vzpamatoval z několikaminutové zástavy dechu.

„Ach! Já zase žiju!“ řekl a protáhl se jako po dlouhém spánku.

Vyskočil z křesla, opustil svou pracovnu a vydal se chodbami *kung-pu* hledat jakoukoli událost, která by mu umožnila v tom blaženém stavu setrvat. Jako první pocítili jeho rozrušení písaři z prvního patra. Marně mu opakovali, že právě přepisují účty příšle od dřevorubců z východních provincií, urputně se přehraboval ve štosech dokumentů a hledal zajímavé kriminální případy. Potom bloudil chodbami se slídivým zrakem a podezřavým obočím, s podřízenými s rukama plnými spisů za sebou.

„Stromy z Chu-pej nám nedodali!“ vykřikl jeden z nich, mávaje svítkem, z něhož visela prefektská pečeť s motivem řvoucího draka.

„To je asi guvernér příliš zaneprázdňen tím, jak utajit vraždu svého předchůdce, kterého nechal pohřbít v lese!“ odpověděl mandarín a začal se potměšile pochechtávat.

„Vaše Excellence musí nutně potvrdit zprávu o plantážích v Chu-nanu!“ dožadoval se jiný.

„Stěžně z Kan-su čekají na potvrzení Vaší Excellence, aby mohly být dodány do loděnic na jihu!“ přisadil si třetí, který si ani netroufl představit, jak je bude Ministerstvo

války proklínat, jestli se jejich vinou opozdí renovace flotily.

Ti měl dojem, že ho pronásleduje tisíc ďáblů z taoistického pekla. Nemohl se soustředit na ty obyčejné starosti vyplývající z jeho vysoké funkce, a tak se vrátil do kanceláře a zaklapl za sebou dveřní panel, až z něj málem vypadlo hezké vykládání ze slonoviny.

Zrak mu padl na truhličku z ošoupané a popraskané kůže, kterou se sloužící pokusili schovat v rohu místnosti, neboť rušila její elegantní soulad. Přistoupil k ní jako k oltáři a otevřel ji s rozkoší, která ho téměř rozesmála. Uvnitř byl materiál potřebný pro každého dobrého vyšetřovatele, který nashromáždil během celé své kariéry. Nechal ho sem přinést první den, když si ještě dělal naděje co do povahy práce, kterou od něj očekávali. Nakonec to třeba ani nebude tak zbytečné.

O chvíli později vyklouzl z pracovny vysoký soudní zřízenec s černým vousem, zpola skrytým ve vyšisované tunice, a dával pozor, aby si ho nikdo nevšiml. Ti se pojistil hned při nástupu do úřadu a vyčmuchal ten nejméně používaný východ, tak jako to dělal vždy, když se zařizoval v novém *ja-menu**. Zajistit si možnost diskrétního přesunu bylo nutné pro úspěšné vyšetřování, a v tomto případě dokonce pro přežití.

Když měl pod nohama dlažbu ministerské esplanády, pocítil totéž co vězeň, který právě prchá. Pospíchal, aby

* Soud, vězení, strážnice a zároveň příbytek provinčních soudců.

prošel uprostřed ostatního služebnictva jednou z bran, které byly v hradbách vyhrazeny pro zásobování. Z druhé strany se tyčila budova čchanganského Soudního dvora. Kde lépe zúročit nově nabytou svobodu? To místo ho přitahovalo jako maják. Dlouhé sloupy z červeného dřeva, mezi nimiž visely transparenty popsané hlavními zákony veřejné bezpečnosti, ho lákaly víc než sebekrásnější pagoda.

Vmísil se do davu, který chtěl být při soudním jednání, a vkročil dovnitř s nahrbenými zády, aby neriskoval, že ho někdo pozná. Ve vestibulu se zeptal strážného, jaký případ se projednává. Budou prý soudit jednoho zámožného lékaře, jehož manželka zemřela za podivných okolností; její rodina požaduje spravedlnost a Jeho Excellence Wej Sia-čching musí rozhodnout mezi stranami. To byl přesně takový případ, jaký by byl Ti velice rád soudil v době, kdy měl jeho život ještě smysl. Spěšně vstoupil, aby nezmeškal rekapitulaci faktů.

Biřici právě přivedli obžalovaného, osmatřicetiletého muže s důstojným vystupováním, které napovídalo, že to není jen tak ledaskdo. Jistý Čoi Ki-mun, po otci korejského původu, si vzal ženu z rodiny usazené v hlavním městě. Ačkoli tvrdil, že jeho manželství neposkvrnil ani mráček, rodina tchánů byla jiného názoru. Švagři ho obviňovali, že se jejich sestry nabažil, nicméně ji vzhledem k vlivu příbuzenstva nemohl zapudit. A tak se jí zbavil pomocí své výborné znalosti léků. Lékař se proti těm tvrzením ohrazoval s jistotou muže zvyklého stanovovat diagnózu:

„Manželka trpěla neustálým smutkem, jehož příčinou byla silná nerovnováha jin v oblasti sleziny. V den své smrti vypila lektvar zakoupený u nějakého šarlatána a nepřežila to. Když jsem se vrátil domů, tělo bylo již studené, nemohl jsem nic dělat.“

Při té vzpomínce dostala jeho sebejistota trhliny. Odmlčel se, aby v dlouhých rukávech skryl vzlyk. Soudce, který trůnil na pódiu, toho využil a nahlédl do zprávy od ohledávače mrtvých. Vypití jedovaté látky bylo nepochybné, ale nebylo možné stanovit, zda ji nebožka spolykala dobrovolně, nebo k tomu byla přinucena. I když se švagři předháněli ve stálém opakování, že lékař jejich sestru otrávil, aby si mohl užívat s lehkými děvčaty, nebyl k tomu žádný důkaz. Obžalovaný měl ostatně dobrozdání od vysoce postavených osobností, které léčil. Byl to známý muž, nemohli ho odsoudit jen tak.

Ti vytušil, že líčení bude zastaveno, přistoupil k jednomu z písařů, prokázal se pečeti Odboru vodního a lesního hospodářství a sebral mu štětec, aby napsal několik slov soudci. Ten se naklonil ke koncipientovi a chtěl vědět, co po něm chtějí.

„V síni je soudní zřízenec a posílá vám tenhle lístek,“ řekl muž a neurčitě mávl směrem k publiku.

Soudce Wej si na kousku pergamenu přečetl, že ho prosí, aby byl tak laskav a položil obžalovanému určitou otázku. Považoval by to za špatný vtip, kdyby lístek nebyl podepsán náměstkem ministra Ti Žen-ci, což byl titul, se kterým se nežertovalo. Vyvodil si z toho, že chce ten vysoký úředník lékaře mermomocí zničit. Jelikož se kariéry

v hlavním městě nebudují tím, že budete štvát mocné, rozhodl se, že to nečekané doporučení uskuteční.

„Povězte mi, pane Čoi. Jak to, že si vaše žena šla pro lék k šarlatánovi, místo aby o něj požádala vás, mistra v oboru?“

To bylo opravdu zarážející. Lékař, který už se chystal opustit síň jako vítěz, byl otrávený, když viděl soudce hledat za každou cenu hnidy – což tak ostatně připadalo i samotnému soudci.

„Vaše Excelence mě nutí zabrousit do trapné oblasti...“ odvětil obžalovaný váhavým hlasem. „Je to vskutku nepochopitelné. Hodně jsem o tom přemýšlel. Došel jsem k závěru, že trpěla chorobou, o níž mě nechtěla informovat.“

Pan Čoi se odmlčel, neschopný to dále upřesnit. Soudce tu narážku dokonale pochopil. Jeho žena očekávala událost, která by byla šťastná, kdyby byla sdílela lože s manželem. V opačném případě bylo potřeba zahladit následky chyby, která by jí způsobila velké problémy.

Ti si povzdechl. Ten doktor má odpověď na všechno. Ale on s ním ještě neskončil.

Wej Sia-čching uhodil kladívkem o stůl a požádal o ticho. Když otevřel ústa, aby ohlásil, že se od stíhání upouští, uviděl velkého zřízence stojícího uprostřed síně, jak prstem dělá „ne“. Soudce cítil, jak mu návaem vzteku rudnou tváře. Měl dojem, jako by podruhé skládal zkoušky vzdělanců. Překročil už padesátku a ten pocit mu byl velice nepříjemný. Se stále vyvalenějšíma očima viděl, jak zřízenec v tmavém šatu rozráží dav a blíží se k pódiu, vystupuje po několika schůdcích od-

dělujících Jeho Excelenci od prostých občanů podléhající její pravomoci a sklání se nad lékařskou zprávou, kterou studuje, jako kdyby byl sám úředníkem pověřeným tímto případem.

„Našel jsem slabý bod obhajoby,“ zašeptal vetřelec a namířil prstem na jeden sloupec znaků seřazených ohledávčem mrtvých.

Soudce Wej se div nezalkl, když mu ten vousáč ve zmačkaných šatech dával rady, jak má přelíčení vést. Už ho málem nechal vyhodit gardou, když tu neznámý vyňal z rukávu pečeť náměstka ministra, která dokonale souhlasila. Soudci nezbývalo než postupovat tak, jako by mu to, jak se má chovat, nařizovalo samo Jeho Veličenstvo. Když přetrpěl komentáře té nežádoucí osoby a obrátil se k obžalovanému, oči mu svítily zlostí, která se musela na někom vybit.

„Čoi Ki-mune!“ vykřikl pronikavým hlasem. „Vy tento soudní dvůr svými nestoudnými lžemi urážíte! Tvrdil jste, že smrt vaší ženy způsobil lék požitý naráz ve vaší nepřítomnosti. Ale podle zprávy ohledávče mrtvých vykazovalo její tělo jasné známky vyblednutí nehtů a vlasů. To svědčí o pomalé otravě po malých dávkách, která musela trvat několik týdnů. Co na to řeknete?“

Zaskočený Čoi Ki-mun zabreptal několik slov a pak se do toho úplně zamotal.

„Dost!“ přerušil ho soudce. „Ty vaše výmysly mě už unavují. Za své chování dostanete deset ran bambusovou holí a pak vás odvedou zpět do cely. Ještě dnes večer předám Císařskému sekretariátu žádost o trest smrti za sprostou vraždu spáchanou na bezbranné ženě!“

Odsouzení do lékaře udeřilo jako blesk. Sebral nicméně sílu a odstrčil dva biřice, kteří pro něj přišli kvůli zmrskání.

„Ctihodný soudce Weji,“ vykřikl, „nechtěl jsem špinit památku své První paní, ale teď, když vidím, že jsem prohrál, už nemohu mlčet. Ona měla milence!“

Rodina tchánů začala kvičet jako prasata vedená na porážku. Cizoložství bylo hanebné provinění, které dělalo ostudu celé rodině.

„Ten svůdce se jmenuje Čang Kuang!“ pokračoval lékař přes veškerý kravál. „Nikdy jsem ho neviděl, ale vím, že se s ním potají stýkala. To ten vztah zapříčinil její smrt!“

Soudce Wej si říkal, že dnešní den je samá mrzutost. Konečně dospěl k uspokojivým závěrům, když musel zavrhnout svůj původní názor, a neměl v úmyslu všechno zase zpochybnit kvůli nějakým odhalením zrozeným z paniky. Setrval tedy na svém rozsudku a nařídil, aby ho zbavili vězně, který do urážek svých švagrů neustále vykřikoval, že je nevinný.

Když se Ti chystal opustit síň, zadržel ho strážný: přeje si s ním mluvit soudce. Nemohl se vyhnout tomu, aby s ním soukromě neprohodil pár slov. Když spolu osaměli, podal mu navštívenku se znakem *kung-pu*, kde stálo jeho jméno a oficiální tituly. Soudce Wej, který stál ve správné hierarchii níž, se musel tomu skromnému zřízení s dlouhým vousem hluboce uklonit.

„Vaše Excellence poctila svého pokorného služebníka svou laskavou přítomností na přelíčení, i přes přemnohé vlastní povinnosti,“ prohlásil hlasem, v němž zaznívalo podráždění.

Ti se nedal tou nucenou zdvořilostí oklamat. Jeho duch, zvyklý na vhodné slovní obraty, si snadno přeložil skutečný význam toho proslovu: „Je to skandál, opustit svoje ministerstvo a otravovat počestné úředníky při jejich práci.“ Ti odpověděl několika milými slovy, pokoušeje se tak uhasit požár. Soudce spustil další sérii dvojsmyslných díků:

„Vaše přítomnost pro mě byla cenná. Nikdy dost nevnachválím prozíravost vašeho úsudku!“

Tomu bylo třeba rozumět takto: „Ponižil jsi mě tím, že ses mi pletl do řemesla. Naštěstí se to nikdy nikdo nedozví.“

Ti trpělivě čekal, až ten přívál kyselých komentářů skončí, a pak se diskrétně vrátil do *kung-pu*.

„Ehm!“ ozval se nějaký hlas, když otevíral branku vedoucí k Pavilonu veřejných prací.

Stál za ním eunuch s dvěma strážci zavěšenými po obou stranách čepce, což svědčilo o vysoké hodnosti. Muž na něj zíral s rukama zkříženými na břiše. Doprovázeli ho dva strážní s přilbami a dlouhými kopími s ozdobně tepanou čepelí.

„Bude Vaše Excellence tak laskavá a půjde s námi?“ zeptal se tlustý eunuch.

Bylo to řečeno mile, ale nemohlo to zakrýt pravdu: jednalo se o naléhavý příkaz. Ti by musel být hodně naivní, aby v tom viděl dobrou zprávu.

II

*Ti Žen-ci je pověřen tajným posláním;
seznámí se s válečným hrdinou.*

V Zakázaném městě bylo zvykem nikdy úředníkovi neodhalit, kdo si ho předvolal, ani důvod tohoto předvolání nebo místo, kam ho vedou. Nikdo nevěděl, zda mu oznámí povýšení, nebo ho uvrhnou do vězeňské kobky. Vysoce postavených rádců, kteří takto zmizeli, bylo nepočítaně.

Eunuch se dvěma strápci pokládal za vhodné vzít si k ruce dva ozbrojence, jako kdyby chtěl náměstek ministra veřejných prací uprchnout. Pohled na ně by byl jistojistě vzbudil v soudci Ti touhu utéci, kdyby nevěděl, že nikdo by v celé říši nenalezl úkryt dost vzdálený na to, aby unikl zrakům císařské správy.

„Naléhavě si žádají vaši přítomnost,“ spustil zase břichatý služebník. „Tedy až se slušně obléknete, samozřejmě,“ dodal a neúprosně pohlédl na přestrojení za bezvýznamného človíčka, do nějž se Jeho Excelence vyhastrošila.

Ti vyměnil svůj šedý šat za ostře červený, náležející mandarínům třetího stupně, druhé třídy, a odebral se na kobereček se schlíplým výrazem, přesvědčen, že ho tam seřvou. Neschválil zprávu o stromech z Chu-pej a jeho vinou se zpozdí dodávka stěžňů do loděnic. Přítomnost vojáků v čele i na konci průvodu mu dodávala vzhled odsouzenec kráčejiho na popravu. Říkal si, že je možná nějaký způsob, jak situaci zvrátit ve svůj prospěch. Nepřemýšlel snad sám dnes ráno o nějaké chybě, která by mu umožnila vrátit se ke kariéře provinčního soudce?

Uvedli ho do Pavilonu občanských ctností, v němž sídlilo Kancléřství. Tento orgán se zabýval především udáními, která přicházela k trůnu. Podle nápisu nad dveřmi pochopil, že ho vedou do místností náležejících hlavnímu tajemníkovi Cou Chao-tchienovi*.

Sál neměl nic společného s pracovnami zavalenými spisy, kde škrabáci jako Ti trávili své dny řešením otázek týkajících se hospodářské správy. Spíš se podobal přijímací síni v patricijském sídle. Cou Chao-tchien seděl v širokém křesle vystlaném tlustými poduškami před nízkým bronzovým stolem z doby dynastie Chan a četl si poštu. Nezvedl oči od bambusových psacích desek. Ti začal tím, že padl čelem na nádherný koberec, který přicestoval po Hedvábné stezce až z dalekého Perského království.

* Čtyři hlavní tajemníci asistovali dvěma viceprezidentům Kancléřství, kteří byli podřízeni dvěma prezidentům, a ti dostávali příkazy přímo od císaře.

„Pokorně prosím o shovívavost Vaší vznešené Výsosti,“ řekl a bil čelem o zem. „Jsem pouhý lidský červ nehodný se před vámi objevit. Víím, že moje chyby jsou neodpus-titelné.“

Císařský tajemník položil dokument, který právě pročítal. Zdálo se, že ho to prohlášení trochu překva-pilo.

„Toho není nikdy dost, Ti. Pokora je mezi těmito stě-nami příliš vzácná ctnost. Ale já jsem pro vás neposlal, abyste se tu bil v prsa. Řekli mi, že jste si dnes ráno vyrazil mimo váš Odbor vodního a lesního hospodářství?“

Ti zkonstatoval, že výkonnost centrální policie není jen prázdným pojmem.

„Ano, a kvůli mně nebudou stromy z Chu-pej dodány včas.“

„O to se postará váš personál,“ vyřešil to pan Cou neut-rálním hlasem. „Já mám pro vás jiné plány.“

Soudci Ti se začal rýsovat konec jeho trampot v hlav-ním městě. Odvětil, že jakékoli nové přidělení uvítá jako dar z nebes, i kdyby to mělo být do zasněžených hor nebo do vyprahlých plání.

„Přiznávám, že jsem měl na mysli ještě nebezpečnější území,“ opáčil hlavní tajemník. „Troufnete si na vyšetřo-vání v tomto městě?“

Ti zvedl hlavu. Byl zmatený.

„Mám tomu rozumět tak, že se Vaše vznešená Výsost rozhodla mi svěřit bezpečnost v hlavním městě?“

Tajemník se zatvářil rádoby zděšeně.